

Ljubica Pecarski Buba je gotovo tri decenije prisutna na domaćoj likovnoj sceni. Tačnije, prvi put se pojavila 1978. godine, na prestižnoj izložbi grafika u Paviljonu Cvijeta Zuzorić. Izlagala je samostalno i učestvovala na brojnim zajedničkim manifestacijama što je učinilo zapaženim koliko poznatim stvaraocem novije srpske umetnosti. Već na početku ona je skrenula pažnju stručne kritike. Njena su dela tada ispoljila neobičnu uverljivu likovnu sadržajnost. U pitanju je bila serija takozvanih belih slika. Na posve neutralnom, suptilno obojenom polju, Buba je nanosila tragove skoro iste tonske vrednosti. Izdvajali su se osetljivom, gotovo neosetnom, reljefnom strukturom. Njena novija dela koja ovom prigodom izlaze sudu javnosti, pokazuju nešto drugačije ishodište. Fenomenu slike ona prilazi veoma studiozno. Najpre, iz bogatog fonda crteža, skica, usputnih, neobaveznih zabeleški ili pak slučajnih zapisa kojim nastaju lako, neki put kroz igru, ona odabira pojedine, najuspelije te one koji su prikladni da se prenesu u drugu materijalnu datost. Ne ponavlja ih verno, niti nastoji da ih preslika u pravom smislu reči. služe joj kao povod, neka vrsta vodilje kako bi organizovala kompoziciju ili sačinila osnovnu, skoro ovlašnu shemu. Takav, kontrolisan pristup, koji u dodiru sa izvodjačkim sredstvima podrazumeva izvesno odstupanje od predloška, samim tim dozu spontane refleksije, obezbedjuje svežinu materijalizacije. Njene slike poseduju neposrednost gesta. Velikim delom tome doprinosi tehnika izvodjenja. Shodno ideji koju želi da ostvari, ona meša pigmente, spaja ih, utapa jedne u druge. Tim načinom postiže neočekivano, uglavnom dvodimenzionalno optičko dejstvo. Vizuelni siže slike je obogacen mestimično naglašenim bojanim vrednostima. Dela su joj postala dinamičnija. Poprimila su ekspresivnu snagu izraza koje nije bilo u prethodnim radovima. Treba kazati da potonja ostvarenja Ljubice Pecarski, odlikuje osoben način kazivanja. Njena poetika počiva na dubljem poimanju sveta slike. Ona pripada retkom krugu naših umetnika, možda je u tome čak jedina, koja inspiraciju traži u filozofiji Istoka. Nju je odavno prihvatila kao uzor. Ispoljila se kao deo njene duhovne zbilje. Stoga nastoji da je prepozna, pouzdano tumači i na odgovarajući način preoblikuje u sistem vlastitih, mahom asocijativnih, gotovo, apstraktnih znakovnih ideograma. ostaje uverenje da je njen opus u celini zasnovan na razumevanju tog, umetnici tako dalekog, a bliskog kulturnog podneblja.

Zdravko Vučinić, istoričar umetnosti
Beograd, 2014.

